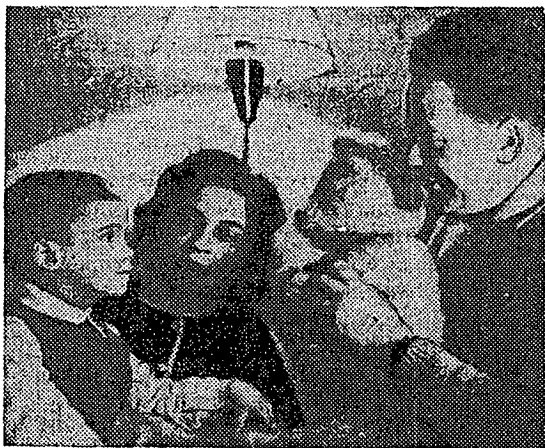

DIVDESMIT DIENAS AMERIKĀ

PAR SAVIEM PIEREDZEJUMIEM ASV STĀSTA DZIDRA KARAMISEVA UN VALDIS MUIZNIEKS

Paģājušā gada nogalē no sacīkšu turnejas pa ASV atgriezās PSRS slavišu un vīriešu basketbola izlases komandas. To sastāvā kopā ar krieviem, igauņiem, ukraiņiem, gruziņiem un lietuviešiem bija arī pieci latviešu basketbolisti — Dzidra Karamiseva, Skaidrite Smildziņa, Valdis Muiznieks, Juris Kalniņš un Aivīls Gulbis. Ar viņiem no viņiem — Dzidru Karamisevu un Valdi Muiznieku sastapās mūsu līdzstrādnieks T. Valvars un lūdza ielūgt šajā ceļojuma iespaidos. Sniedzam abu izcilo sportistu stāstījumu.

Dzidra Karamiseva uz laiciņu novērsusies no basketbola. Patlaban visa uzmanība veltīta ģimenei.

AMERIKĀNU PUBLIKAI — BRAVO

Vispirms jāatzīmē lielā viesmīlība un pretimnākšana, ko izjutām sacīkšu turnejas laikā. Visās pilsētās, kur viesojāmies, mūs sagaidīja ļoti sirsnīgi. Spilgti izjutām, ka amerikāņu amerikāņi tāpat kā mēs ēlas dzīvot mierā un satiecībā ar sām tautām, šo savu vēlēšanos sakot gan ar draudzīgiem smailiem, rokas spiedieniem, gan privāto sarunās.

Vislielākā ciena radās pret amerikāņu sporta publiku — tā teicami rīkojās visos basketbola «noslēumos», ar aplausiem apveltīja kā «sāļos», tā viesus. Lai gan starptautiskās basketbola federācijas prezidents Džonsa kungs Riču nosauca par Eiropas basketbola galvaspilsētu, šķiet, basketbola līdzjutēji ASV ir tikpat objektīvi kā rīdzinieki. Vašingtonā bija šāds raksturīgs jautājums, ASV vīriešu izlases komandas sastāvā bija kāds «seviski aktīvs» spēlētājs — kad vien bija iespējams, viņš, tiesnēm nemanot, apveltīja mūsu basketbolistus ar abi tēmētlem boksa sitieniem. Publika, protams, to redzēja un, kad spēle bija beigusies (mēs tajā toņēr uzvarējām), mūs ielenca skaistāji.

Man kauns, ka mūsu izlasē ādi spēlētāji...
— Es turēju īkškus par jums...
— Cik labi, ka tomēr uzvarējāt! No visām pusēm bira sašutuma plīnas replikas par sava sportista ielību. Šādu nosodījumu savējo komandai un simpātijas pret viesiem vēl nebijām piedzīvojuši nevienā irvalstī.

MEITENES, PASVEICINIET DZIMTENI!

Lai gan ilgi uzskatījām nevienā pilsētā mums neatlika laika — amerikāņu sporta vadītāji turnejas programmu bija izveidojuši ļoti «ietilpīgu» — satikām arī diezgan daudz latviešu, kuri aiz dažādiem iemesliem nokļuvuši ASV. Vairāki tautieši sagaidīja mūs lidlaukos, meklēja iespēju sastapties, parunāt ar mums. Centāmies šo saprotamo vēlēšanos apmierināt, cik vien atļāva no sacensībām un treniņiem brīvais laiks. Bieži vien arī sacensību laikā no skatītājiem saņēmām latviešu valodā rakstītas ziņas. Dažkārt tur bija tikai trīs vārdi: «Meitenes, pasveiciniet dzimteni!» Ilgas ieraudzīt Latviju, pastaigāties pa Rīgas ielām, ir gandrīz visiem turienes tautiešiem. Daudzi stāstīja, ka krājot naudu turisma ceļojumam uz

Latviju, citi sūrojās, ka vēl aizvien neesot apraduši ar dzīvi svešumā, pat vairums jauniešu, kas Latviju nemaz nav redzējuši, uzskata to par savu dzimteni. Izlūduši daudz no tiem aizspriedumiem un neziņu par mūsu dzīvi, ko vērojām, iepriekšējo reizi būdami Amerikā, kā arī tiekoties ar latviešiem citos kontinentos.

— Par to nav jābrīnās, — teica kāds — Nujorkas tautietis. — Daudzi no mums saņem dzimtenes laikrakstus un žurnālus, nav vairs jāklaušas dažādas jēnkas un izdomāti nostāsti.

GUNĀRAM MEIEROVICAM NAV NAUDAS

Nujorkas viesnīcā, kur apmetāmies tūlīt pēc ierašanās ASV, pie mums ieradās divi latvieši — viņiem tur apakšā esot kādas biedrības saņemšana, šie tad nu starplaikā uzņākuši parunāt ar tautiešiem. Interesējās visvairāk par politiku, uzdeva visvairāk jautājumus, it kā avīzes nemaz neesātu un visu laiku būtu dzīvojuši uz kādas citas planētas.

Uzalcinājām viņus apmeklēt Latviju — gan jau pašī savām acīm un ausīm par visu varēs pārliecināties. — Es jau labprāt, bet naudinās ļoti maz, — sūdzējās viens no viņiem, raģa acenēs.

Ar to mūsu saruna arī izbeidzās. Vēlāk uz viesnīcu piezvanīja vēl kāds latvietis, teicās esot kādas latviešu avīzes redakcijas pārstāvis, lūdza interviju. Pie viena arī pateicām, ka mūs jau apmeklēja kādas latviešu biedrības pārstāvis.

— A, tas jau bija Gunārs Meierovics, kādreizējā Latvijas ārlieku ministrs dēis. Val nepazīnāt? — balss jautāja.

Ja arī pazītu, līdzēt viņam nevārtu. Ja naudas par maz, lai pameklē kādu ierēšīgāku vietu, jeb dzīvo taupīgāk.

LABAKAS «PEDEJĀS MOHIKĀNIS»

— Esiet sveicināti mūsu pilsētā,

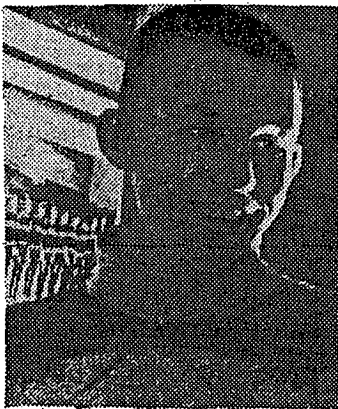
— Labakas lidlaukā mūs apsveic kāds virietis. — Es šeit esmu vienīgais latvietis. Gribs patērēt ar tautiešiem.

Bet pēc pāris stundām, kad jau esam apmetušies viesnīcā un noskaļojuši ceļa putekļus, durvis paver kāds cits svešs vīrs.

— Esmu vienīgais latvietis Labakā.

— Mūs jau lidlaukā sagaidīja — Pastaigās pa pilsētu kopā ar padomju sportistiem bieži vien piedalījās arī amerikāņu basketbolisti un meklēja vienīgais amerikāņu basketbolists un meklēja vienīgais amerikāņu basketbolists un meklēja vienīgais amerikāņu basketbolists.

Nodevīgs sārtums pārklāj «ciemiņa» seju, valodas tā arī tālāk vairs negrib raisīties. Sis vēl pieņākot citu reizi, lai neņemot jaunā. Citas reizes gan nesagaidījām. Vai nu jutās neērti par savu izgāšanos, vai arī kaunējās par savu «ciemakukuli», ko bija gribējis nodot, — pie viesnīcas administratora bija atstāti mums domātie evaņģēlija

Valdis Muiznieks ir apmierināts ar sacensību turneju ASV. Tagad ar jaunu sparū jāgatavojas pasaules meistarsacīkstēm basketbolā, kas maijā notiks Riodežaneiro.

sējumiņi un šādas tādas avīzes. Lai nu ar to evaņģēliju kā, bet avīzeles bija prastas. Pretpadomju žargons, visādas blēņas — tur patiesām varēja kļūt neērti. Tomēr tik jociģi izriķoties arī nevajadzēja — nācis savu nākamo, saki savu sakāmo.

BET LAIPENIEKA KUNGS BIJA NOZUDIS

Denveras lidostā padomju basketbolistus sagaidīja kāds Laipenieks. Savā laikā viņš bija Čiles vieglatlētu treneris, tagad esot pārcēlies uz dzīvi šeit. Pašam ejot varen braši, dēis mācoties un būšot izcilis sportists. Laipenieks uzmeklēja mūs vairākkārt, bija ļoti valodīgs, centās būt draudzīgs. Bet tad pēkšņi nozuda, kā ūdeni iekrita.

Mūsu komandas biedrs Jūris Kalniņš saņēma vēstuli: vakarā pre-

V. Muiznieka un V. Avotina foto

REDAKCIJAS KOLEGIJA. Redakcija: Rīga, Blaumaņa iela 38/40, tālrunis 26601. Izdevējs: Komiteja repatriācijas sekmēšanai un kultūras sakarēm ar tautiešiem ārzemēs Latvijas nodala. A

ATKAL MAJAS

Turneja, atklāti sakot, bija sīga. Beigās bijām pamatīgi no ruši. Taču nedaudzās brīvās stundās nezaudējām vēlīgi, centām ieraudzīt pēc iespējas vairāk. Ka zinām esam apmierināti — gan spēļu rezultātiem, gan ar brīžiem ko pavadījām kopā ar amerikāņiem un mūsu tautiešiem svešumā. Ar vairākiem no viņiem varbūt šovasar tiksimies Rīgā. Bet Denveras atgādījumu — kungi, splaujiet pret vēju!

Tagad jāgatavojas pasaules meistarsacīkstēm basketbolā un PS Tautu III spartakiādei, kur arī mēs būs ļoti grūtas, jo pēdējos dos basketbola līmenis visās domju republikās strauji audzis.

DECLASSIFIED AND RELEASED BY
CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
SOURCE METHODS EXEMPTION 3B2B
NAZI WAR CRIMES DISCLOSURE ACT
DATE 2004 2005